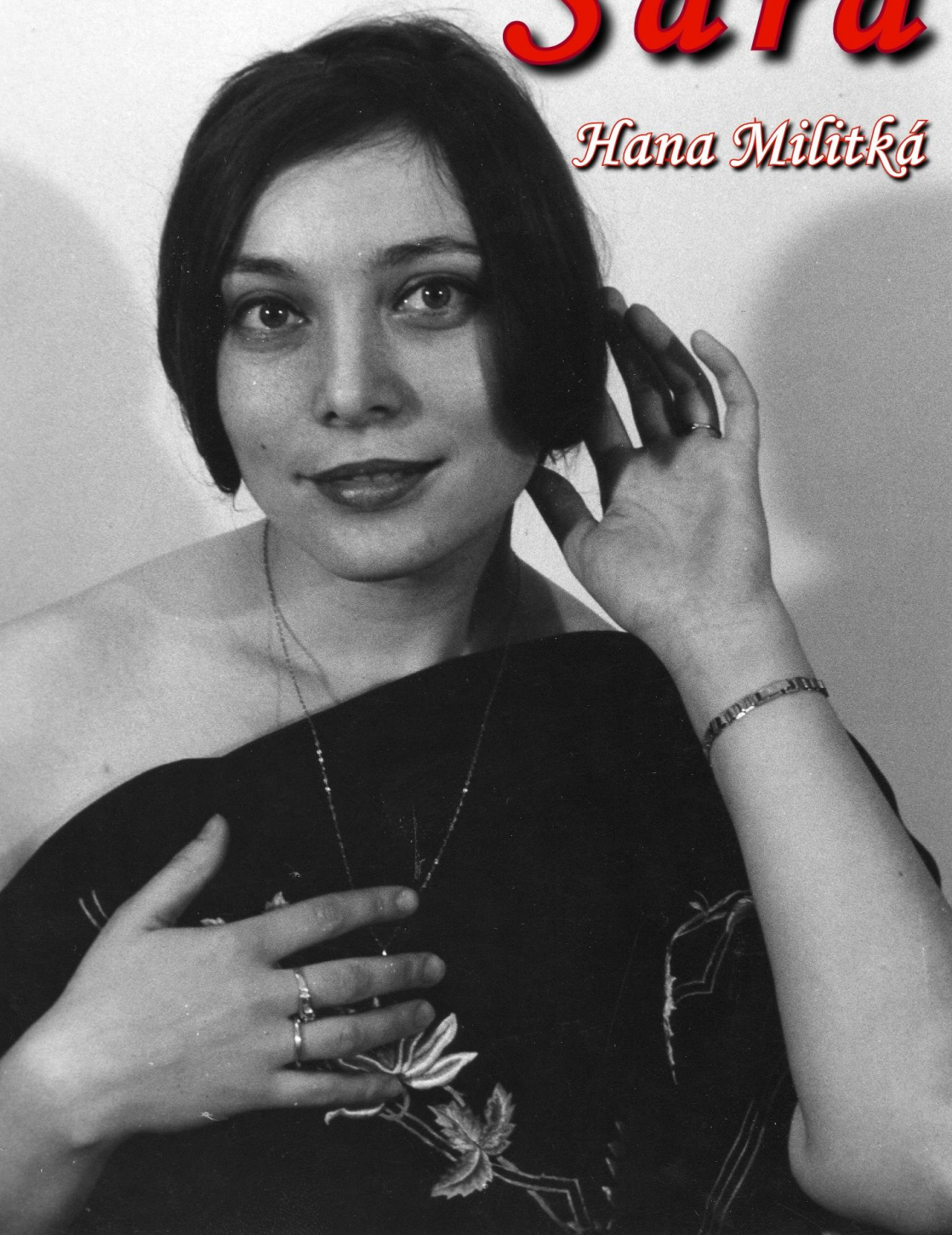

Sára

Hana Militká

Hana *Militká*

Sára

Román Sára věnuji svým přátelům

Můj veliký dík patří Jiřímu Halberštátovi za jeho umělecký přínos.

Předmluva

Z pera české spisovatelky Hanky Milíkové vyšly již téměř dvě desítky poutavých románů a detektivek. Od mládí se zabývala studiem lidských povah a charakterů. To se promítá do jejích knih. Setkáváme se s barvitým vylíčením složitostí lidské psychiky i příčin různého chování postav. Nejen v románech, ale i v detektivkách je zajímavě ukázán život a vývoj hrdinů. Děj má spád i nečekané zvraty. Čtenář se od knížky nemůže odtrhnout, chce se hned dočíst pokračování.

V poutavém příběhu Sáry ukazuje, že traumatické zážitky mohou člověka poznamenat na celý život. Citlivá duše Sáry je vystavena mnoha nepochopením a tvrdým konfrontacím se svým nejbližším okolím. Ráda by našla souznění a lásku v dětství u rodičů, později uznání otce, lásku manžela.

Obětuje své umělecké nadání, aby vyhověla přání svých rodičů vystudovat zemědělskou školu.

Později konečně má šanci získat životní lásku, kterou stále hledá.

Dokáže ji přijmout?

Porozumí Sára sama sobě?

Najde smysl života?

18. 2. 2016

Milada Šedivá

Narození

Zrození je zázrak přírody.

Všichni obdivují malého ptáčka, malého človíčka.

Přejí mu štěstí, zdraví, všechno nejlepší.

Někteří mu nic nepřejí. Ani mu nic nedarují.

Závidí mu - lásku, mládí, vilu, auťák, prachy.

Vždyť on má všechno a já nemám nic!

Aby človíček dospěl, našel své místo na slunci,

musí ujít velmi dlouhou a složitou cestu.

Ne vždy se to plně povede.

Ten malý potřebuje kolem sebe dobré lidi,

kterí mu pomáhají, radí, mají ho rádi.

Pokud mu špatně radí, nemá šanci uspět.

Bez dotyku se dá ublížit. Pohledem se dá zneužít.

Pokud jej zneužijí, nemusí se jedinec už nikdy vzpamatovat.

Nedojde ke spokojenosti, k naplnění života.

Neví, proč se mu nedaří. Co se pokazilo, co provedl.

Prožije pak zoufalý a nešťastný život.

Jak málo stačí k tomu, abychom ublížili.

Jak málo stačí, abychom mladý život zničili.

Tak velikou máme odpovědnost.

Z ničeho nic se narodilo děťátko.

Vlastně to bylo milé děvčátko.

„Podívej, jaká je nádherná," ukazovala nadšeně maminka.

„Je krásná jako ty," usmíval se hrdý táta.

Dali jí jméno Sára.

Malá papala, bumbala, čůrala, broukala.

Rodiče z ní byli nadšeni. Byla jejich zlatíčko. Byla jejich všecko.

Měla se čile k světu. Rostla a krásněla.

Uměla křičet, když se jí něco nelíbilo.

Měla silný hlas.

„Mohla by velet celé rotě vojáků," smál se tatínek.

„Nebo bude operní pěvkyní," zasnila se maminka.

Jednoho dne, nikdo neví, jak se to stalo, se narodila stejné mamince další holčička.

Dali jí jméno Saša.

Vlastně žádná změna. Jen přibyl další člen rodiny. Další pořádně hladový krk.

Narozením sestřičky se najednou pro Sárinku změnil celý svět. Už nebyla štěstíčko, jediné zlatíčko. Už neznamenal pro svou rodinu celý svět. Ale jen půl. Musela se dělit.

Mladší holčička Saša byla menší, sladší, roztomilejší, bezmocnější. Potřebovala víc péče, víc lásky. Dostávala ji do sytosti. Na Sáru už skoro nezbylo, nebo jen velmi málo.

„Mami, já mám hlad," stěžovala si.

„Musíš počkat, vidíš, že krmím Sašenku."

„Proč pořád musím čekat? Ať někdy zase počká ona!"

„Nebud' zlá. Ještě nemá ze všeho rozum, jako ty," rozhodla matka.

Zrodila se žárlivost.

Jednoho dne přijela na návštěvu maminka sestra Fanda: „Ahoj ségro, máš nádherné holčičky. Jsou slad'ouneké."

„Jsou náš život, naše všechno," odpověděla hrdě Andula.

Dívčák chvilku nikdo nevěnoval pozornost. Mladší ležela v postýlce. Starší stála u postýlky. Fanda se na ně podívala. Najednou strnula v němém úžasu.

Tříletá dívka štípla půlroční miminko silně do ruky. Maličká Saša začala zoufale brečet.

Maminka Andula přistoupila rozladěně k postýlce: „Co ti zase je? Proč brečíš? Teď ses napapala. Bud' hodná holčička."

Zkontrolovala miminko, zda není mokré. Nechápatě vrtěla hlavou: „Co to s ní je? Bývá hodná. Většinou po krmení spí."

Fanda sledovala starší dívku. Ta se tvářila, jako kdyby netušila, co se děje.

„Pojď vedle do kuchyně, něco ti ukážu," řekla Fanda sestře. „Mám dojem, že je jediné vysvětlení," vylíčila štípanec, kterého byla svědkem.

„Sára na svou sestru žárlí. Bylo by dobře, abyste jí dávali víc najevo, že ji máte rádi. Cítí se ostrčená."

„Nesmysl!“ odsekla matka. „Tys taky nebyla svatá. Občas jsem měla co dělat, abych nepřišla k úhoně při tvých blbých nápadech. Nechovala ses jako moje starší sestra. Nejhorší byl tvůj nápad, že budeme lítat ze střechy kůlny. Vidím jako dnes, jak olepená slepičím peřím letím rovnou do hnoje. Málem mě tam naši nenašli. Co bylo nejhorší? Smrděla jsem celej tejden. Máma mě denně drhla rejžákem. Naskákaly mi škrábance, které bolely jak čert. Pomalu jsem nemohla mezi lidi.“

„Vypadalas úžasně. Škoda, že nemáme fotku,“ začala se divoce smát Fanda. „Promiň. V televizi ukazovali, jak se lidé kdysi pokoušeli lítat. Napadlo mě, že to dokážeš.“

„Já ti věřila. Nebylo těžké mě přesvědčit. To je to nejhorší. Vždycky sis prosadila svou. Dokázalas mě úplně zblbnout. Ale do výchovy mých dětí si mluvit nenechám. Ještě by chybělo, aby maličké ubližovala! Kdybych ji načapala, zatočím s ní, že bude koukat. Dobře, žes mi to řekla.“

„Hlavně se neukvap. Je potřeba všechno pečlivě posoudit.“

„Až budeš mít vlastní děti, pak mi můžeš radit. Neboj se, já už si tady udělám pořádek.“

Fanda tušila, že Sáře neprospěla. Ale nebylo v jejích silách cokoliv změnit. Věděla, že takhle se chová dítě jen v případě, když se cítí ohrožené. Některé věci jsou však nesdělitelné.

Fanda odjela. Čekaly ji těžké chvíle. Končila pedagogickou fakultu. Zkouškové období se blížilo.

V autobuse do Prahy k ní přisedla starší tlustá paní. Na klín si posadila objemnou tašku. Asi za půl hodiny Fanda málem dostala infarkt. Z tašky na klíně se vynořila hlava živé husy. Zahleděla se jí do očí.

Tlustá paní si všimla jejího zděšení: „Nelekejte se, slečinko, to je jenom husa. Jedu do Prahy k dceři. Pořád kupují jen to uměle vypěstované jídlo. Chci, aby zakousli taky něco pořádného.“

Fanda se křečovitě usmála.

„Nejlepší je převážet ji živou. Aspoň bude dýl čerstvá,“ smála se paní.

„Nezdá se vám, že je ve stresu?“ vykoktala.

„Ve stresu? Kdepák. V tašce se má jako v pokojíčku.“

„Někdo mi říkal, že husy štípou,“ prohodila Fanda.

„Ale to je nesmysl. Pomluvy. Klidně si ji můžete pohladit.“

Fanda naznačila nepatrný pohyb k huse. Ta po ní hned vystartovala. Samozřejmě, že ji štípla do prstu. Bolestivě vykřikla.

Řidič autobusu se lekl. Trhl prudce volantem a udělal parádní myšku.

„No vidíte, jak se má k světu,“ obdivně se smála tlustá paní.

Autobus zastavil u krajnice.

Šofér se vyhrabal od volantu: „Stalo se něco? Kdo tady křičel?“

„Pst!“ zaprosila majitelka opeřence. Chytla husu za hlavu a schovala ji v tašce.

Fanda si mnula prst. Bolel. Neřekla nic.

Když v Praze vystoupila, přitočila se k ní sousedka z autobusu: „Tady je moje vizitka. Ozvěte se mi. Vykrmím vám domácí husu. Nikdy na tu chuť nezapomenete.“

„Se živou bych si nevěděla rady.“

„Klidně jí pro vás zakroutím krkem,“ smála se divoce paní. Rozběhla se na tramvaj a zmizela v davu.

Fanda zůstala sama. Připadala si jako ve snu: „Bud’ se mi to zdálo, nebo jsem se zbláznila, ale prst připomíná, že vše bylo skutečné.“ Nejistě vykročila na další tramvaj.

Jakmile dorazila na podnájem, otevřela skříňku s lahvemi. Musela si dát panáka Myslivce: „Naši tomu říkali alkohol s lidskou tváří,“ usmála se při vzpomínce na ně. Znovu si prohlédla štípnutý prst. Byl trochu nateklý. „Máma by řekla - než se vdáš, zahojí se to. Určitě by měla zase pravdu. Byla fajn.“ Během uvažování si nalila ještě jednoho panáka. „Na tebe, mami. Moc mi chybíš. Musím zabrat. Budu šprtat celou noc. Nesmím si zakalit mysl,“ usmála se s pohledem na fotku rodičů na zdi.

Pofoukala si svůj pravý ukazovák. Husí stopy byly dost vidět. Zároveň se jí vybavila malá Sára a její štípnutí sestřičky: „Jen jestli ona bude taky tak ráda vzpomínat na svou mámu jako já,“ povzdychla.

Jak už se přenesla do zkouškového období. Učila se skutečně celou noc. Druhý den vystartovala na zkoušku z pedagogiky. Dokonce použila příhodu, které byla u Sáry a Saši svědkem, jako příklad ke zkoušenému tématu.

Potom, ale pocítila velikou únavu. Svalila se do postele a spala dva dny.

Zdálo se jí o rodičích. O šťastném dětství.

Na problémy Sáry zapomněla.

Škola

Sára rostla. Začala chodit do školy.

Své kamarádce Jarče se jednou svěřila: „Nevím, čím to je? Pořád se snažím, ale nikdy se nedočkám pochvaly. Naši mě považují tak trochu za blázna. Jsem podle nich cvok. Moje sestra je prý normální. Nad každou zlepšenou známkou Saši jásají. Moje jedničky jsou pro ně asi nudné. Představ si, Saša dostala za vysvědčení krásný kožíšek. Já jen zimní boty. Správně by měla dědit oblečení po mně“ přesvědčovala spolužačku. Ta jen pokrčila rameny. Už Sáru a její výlevy dobře znala.

Dokonce si postěžovala ve svém deníčku: „To je nespravedlivé. Jsem starší, mám právo dostávat nové věci.“ Že je Saša silnější, dokonce o tři centimetry vyšší, to tam ale nenapsala.

Měla spoustu ideálů, tak jako každá dívka v jejím věku. Toužila po lásce, po uznání. Ale nikoho k sobě nepustila. Nikomu nedůvěřovala. Bála se dalších zklamání.

„Proč se pořád mračíš. Co je to s tebou?“ ptala se jednoho krásného dne Jarča. „Jdeš s námi dneska třešně? Bude sranda. Ten kulhavej Barták nás bude zase honit. Bude nadávat jako neznaboh, jak říká moje babička. Jde taky fešák Franta a sportovec Vojta. Oba jsou fajn. Kdybys šla taky, určitě se přidá Pepa.“

„Nekoukám po klukách,“ odbyla ji Sára.

„Po kom teda koukáš? Po holkách asi ne,“ kroutila hlavou Jarča.